

Han befandt sig i den Alder, da Drømmene vaagner og Fantasiens Vinger faar deres Svingfjer. Og nu, da alle Muligheders Porte var slaaet op for ham, fik hans Indbildningskraft fri Tumbleplads. Intet forekom ham længer umuligt, naar det angik ham selv. Regelmæssig endte han sin Drømmeflugt dybt inde i Eventyrets allerluftigste Riger. Han indbildte sig tilsidst at være en Kongesøn, der, ligesom Helten i en Fortælling, han netop læste paa Skolen, var bleven bortført af omvandrende Folk og siden solgt og holdt i Fangenskab her i Præstegaarden. Og saa fuldstændig indlevede han sig i denne Forestilling, at han undertiden syntes at kunne erindre Ting og Begivenheder fra en saadan i lykkelige Omgivelser henlevet Barndom, . . . f. Eks. en stor Sal med Marmorsøjler og mange sort-hvide Gulvtavl, hvorpaa hans lille Fod gled, . . . en blaa Sø mellem høje Bjerge . . . en Abekat i et gyldent Bur . . . en høj Mand i en rød Kappe, der satte ham foran sig paa sin Hest og red med ham ind gennem store, mørke Skove . . .

Baade hans Forældre og Lærerne paa Skolen blev efterhaanden opmærksom paa den dystre Indesluttethed, der var kommen over Drengen, og som undertiden næsten kunde antage Karakteren af en Monomani. Hjemme i Stuerne gik han tavs omkring — tilsyneladende ligegyldig for alt og alle. Og udenfor Hjemmet gik han sine egne, uopsporlige Veje. Faderen kunde saa at sige ikke faa et Ord ud af ham; og selv overfor Moderen, der dog før havde ejet lidt af hans Fortrolighed, og hos hvem han, naar det kom til Stykket, ogsaa altid havde fundet mest Forstaaelse og Overbærenhed, selv overfor hende blev han Aar for Aar mere tilmuret. Endnu kunde han vel af og